

Og han gik ud og græd bitterlig.

Det glør et underligt Indtryk paa os, naar vi ser, ikke en søg, blød Kvinde, men en Mand af en kraftig Skikkelse, at læse Læser eller høge Læserbrev og læse paa sine Sæde. Vi har ved saadant Syn en Følelse af, at det maa være noget Særegent, som har formaaet faades at ryste en saa kraftig Skikkelse, og det er ikke uden med en vis Hrefragt paa Indtrykket et saadant Menneches Grand og Søndermæssige.

En saadan kraftig Skikkelse var Petrus, Røstemanden. Altid rask til at fatte en Beslutning, var han ogsaa rask til at udføre den. Hverdøgn en banffellig Sog at gløse høge Veretninger eller gløse Rum for anstellige Besætteligheder, som, ikke at have været hans Sog. Hvor færdig var han ikke, efter et forgyver naturligt Hælsensarbejde, til paa Herrens Ord midt paa Dagen at fare ud paa Tøbet og kalde Garnet ud til en Dødt? Paa sin Herrens Ord vover han uden lang Betænkning at træde ud af Vaanden og vandre paa Dødt. Da hans Væster loade haade ham og de andre Disciple, at nu var den Tid kommen, da de alle skulle forarges paa ham, da var Petrus Beslutning strax opgjort: Du alle de andee forarges paa mig, jeg vil aldrig; for de med mig, end forogte mig. Og da han ser Mesteren i Jare, vifer han sig ogsaa rede til at udføre saadan Beslutning, det han griber Sværdet og hugger tosværd om sig.

Og nu ser vi denne kraftige Skikkelse liddende henne i en Krog med Kalket stult i Sønderne, nu hulfræde høit, nu atter dragende et dødt Sul fra det beskente Hjertes Dødt, som reifende sig og gaende urolig frem og tilbage i den mørke Gade, vridende sine Hænder i Angest og Rød, nu atter sættende sig ned igjen paa de kolde Stene, gløende Læserstrømmene frit Vøb. For dette Syn maa vi se billig stande og løyge: Hvad er dog Mariagen til den Surete, som den Mand lider? Hvad men det vil som være, som bringer disse døde Sulke og disse Læserstrømme frem? O,

denne Bedrøvelse, som har opholdt denne Mandes Hjerte, det er Bedrøvelse over at have loget det Trofasthede, som han haade givet sin Mester, Bedrøvelse over at have sin stammelig Løbet sig beføle af Menneches trogt til at fornye den Herre, som haade bevist ham saa usigelig megen Hjertlighed, som af Hjertlighed haade villig givet sig i sine Hænderes Vold, og som villig vilde lide Tøbet haade for Petrus og for alle andre arme Sønderne. Hvor raadt det ham ikke nu ligs alt det Gode og alle de Beslutninger, som Herren haade vist imod ham! Hvor loende har vel ikke nu det første Møde med Herren haade ham for Dødt, da det bragt til Herrens af sin Broder Andreas, til sit nye Raad: Petrus, hvor loo ikke nu disse 3 Aar, som var betændte, siden han først læste Herrens af haade og Men optog i hans Disciplefare, udbrødt for hans Dødt? Alle de Steder, hvor Herren haade næbenfæret sin Dødtighed, lærlig da paa Thabers Høge, alle de Pladse, hvor han haade jiddet i fortrælig Samtale med Disciple og toffet dem Guds Høge Samværeligheder, hvor har ikke disse troadt levende frem i hans Gindring! Hvor maa ikke hinc aiseorsfulde Dødt af hans Mesters Mund: „De første skulle blive de sidste, og de sidste de første; thi Mange ere faldne, men jeg udnørlige.“ nu have duffet os i Petrus Gindring, og hvilke mørke Tanker om sig selv maa vel ikke derved have demøttiget sig hans Hjerte! Da naar han nu bare tænkte tilbage til den Aften, han haade været sammen med sin Herre, tænkte paa, hvorledes Herren haade loet hans Høder, og paa de Ord, han derved haade sagt, tænkte paa, hvorledes han haade liddet med Herren om Rahnerbødet, og hvad han sammen med de Andre da haade modtaget af Herren, tænkte paa alle de herlige Ord, som Herren den Aften haade loet og den upefspreffelige Ven, som han haade hørt ham bede, tænkte som noget paa hans Klump i Gøtternans og paa hans Spørgsmaal just til sig: „Hvordan Du ikke noyge en Tims med

mig?“ — o, naar han nu tænkte paa alt dette, da var Gindringen derom som at lige glemmeboret hans Hjerte. Alt har hanget sig sammen til den blivende Selskabsfølelse: Al denne Hjertlighed har du forogtet, al denne Haade har du forogtet. Da har nu frøstigt sig selv af sin Hødel i Herrens; du har stannet sig ved ham, som du dog kendte som Jøderens endbaarne Søn; du har loeret og atter loeret paa, at du ikke kender ham. Og nu kommer jeg ihu, at han endgang loade: „Det, som stannet sig ved mig og mit Ord, ved ham skal jeg og stannet mig; og den, som foroglet mig for Menneches, ham vil jeg forogte for min Jøder og for hans Høge.“ O jeg arme enddige Menneche, hvad har jeg gjort? Hvad har jeg gjort mig selv? Da hvad har jeg ikke nu forogtet? O ve, min Høder og min Solighed har jeg forogtet, og kastet fra mig; thi jeg har forogtet, blot at udel Menneches trogt, frøstigt mig af Hødel i ham, som dog er Hødel, og i hvem der alene er Hødel. Og jeg, som holdt mig Høder og bedre end de Andre og som loende som store Ting, jeg skulle falde som dødt! Men — hvad men Herren mente, naar han loade: „Simon, Simon, Satan bestrævede at ligte dig som Høde, men jeg lod for dig, at du Tro ikke maatte aflade?“ Nu rinder dette Ord mig i Sinde: O, skulle det være muligt, at der endnu var Haade for mig at loo, for mig, som har troadt mig som grodelig? Skulle det være muligt, at Herren endnu vilde tage med mig og aalne sin Høde for mig paa, om jeg som og kastede mig ned for hans Høder? Dette Vil, som han tænkte mig? Hvorledes skal jeg lulle det? Det er som om jeg endnu ser det og isler, hvorledes det glemmeboret mig. Bedrøvelse var det; men der loo dog ingen forogt deri. O, der var noget, jeg ved ikke selv at forklare det, i det Vil. Dømmet mig gjøt det, og det er som vil jeg loyge ved ved Tøften demødt, og dog drøger det mig hen til ham. O skulle det være muligt, at Herren endnu vilde forbarne sig over mig?

Der loo noget som forunderligt medmødt i dette Vil! O ve mig, at jeg skulle haade loo som ikke. Ja, rind kun 3 Aar, der er Grand dertil. O, om jeg kunde tro, at der endnu var Haade og forbarne for mig at loo, for mig enddige, jammerlige Sønder.

Og han gik ud og græd bitterlig. Hun, End du? For det noget Wang været sagt om dig i Himmelen eller paa Jorden; han gik ud og græd bitterlig? Da ved det vel selv, Høder du et Tidspunkt i dit Liv, da ogsaa du gik ud, ud fra den lærmende Verdens Stel, ud fra dine gamle lærlingens Omgivelser, ud for sig selv i Gurnum for at lade dine Læser loet Vøb, Læser over, at du som længe haade vandret berie fra Herrens, over den Hødelige Hødelmæssighed, som du som længe haade vandret imod bla stannet Høder, over din Hødelighed og forogt for din Høder og loo for dig udstænde ditte Hødel og Dødt, over dit Dødt af din Dødel Vøgt, som bli Vis i Sønden? Høder du en saadan Tid, hvor Sødens Høde hullede tungt og trøkkende paa dig, hvor alle dit Hjertes Vangster og Suffer hullede sig i dette ene: Fortælle, Haade, Hødelmæssighed med Gud? Hvor du græd og bekendte dine Sønder og Hødel og raalte om Haade og Hødel? Ja, siger du, den Tid høder jeg, og den glemmer jeg aldrig. Vel dig. At glemme saadan Tid er ikke godt; thi der loo Hødel: „Det, som glemmer sine gamle Sønderes Hødel er blind og ser ikke langt.“ Men jeg frygter, at der er bestøvre alfor Høge, som alfor meget har glemmt saadan Tid, og loem det derfor gødel forandret: atter at gaa hen og græde bitterlig.

O, min Jødt, naar jeg leder Paa mit Hjertes Hødel St. Da Samværeligheden Høder Paa de Tørne berubt. Da mit Hjerte siger mig, At jeg tusind Gange sig Søder Hødelig forogtet Og længt over Peter Hødel.

Som dig neyted' trende Gange
 Og forsvor sin hjerte Gud,
 Min Fald de er saa mange
 Med hvert Svovens Ord og Bud,
 At de overløbe kan
 Stjernens Tal og Havets Sand;
 Mund og Tunge, Ojerne, Die
 Sig fra dig til Verdens Ende.

Vil kan jeg i Synden røde
 Som en modig Gæst i Steid,
 Men at jeg mig om kan vende,
 Det fornaar ei af min Aiid;
 Vend dig derfor til mig kan
 Med din Raade, at jeg maa
 Af di Gudsoms Die sine
 Skratten af sin Raade-Du!

Veter faldt og blev oprettet
 Ved din Raades sterke Arm,
 O min Jesu, det har lettet
 Syndens Bæren i min Arm;
 Du vil mig og ei forlæne,
 I hvor høit min Soud man gaa;
 Vær med Trøstend Raad tilstede,
 Vær mig kun, som han, at græde!

Frafalden, men ikke fartabt.

(Fort. fra fort. Nr.)

Fire og tyvende Kapitel.

Den lille Døtte, hvort Justin og Candida engang havde fundet et Hjem, stod som de to, Eucharis havde elsket saa høit og bittaaet saa høitlig, var faldede fra deres Hjarlighedsarbejde i Karthago til at betrede den samme Sti som hun. Gudgødet var bleven et Hjem for fortrødelste Børn og unge Piger, efterladte hjælpeløse ved Fortsættelsen eller Veiten.

Taalmodig begyndte Valerian igjen det gamle Liv uden Eucharis for — hvi saa var Guds Vilje — alene at forsvare og fuldføre de Myter i og udenfor Hjemmet, der var bleven lettede og forsøbede ved, at de havde delt dem med hinanden.

Men dette blev ikke forlangt af ham.

Det kunde Offer var, som saa offer tilfaldet, et Gud alene kunde se, men hans opofrende Tjeneste under Veiten var et Offer, Kirken og Biskoppe kunde se og stalle som en Udseelse for, at han havde fulgt under Beskæftigelse, og som noget, der konfirmerede ham til at ordineres til en Kirkes Tjener.

Han blev valgt og ordineret til Diakon og Prædiker og blev kaldet til at være meget om Eucharis, denne strenge Svovens og Ordenss Mand, fuld af Ald og Kraft, men med et varmt, med lidende Hjerte, der liden med de Lidende og „brønder, naar nogen forarges.“

Atter blev det givet ham at fremføre velsalende Ord for det luttende Fjolf, dobbelt virksomtsfuldt, ved at stottes af sandt, kristeligt Vi val den Talede, af en levende Tro, der nu ikke mere efterlod ham nogen Tvil om, hvad der var Skygge og hvad Virkelighed, af en Hjarlighed til Kristus, der lidt efter lidt gjorde det endog til en Glæde for ham at træde paa, at Eucharis med Saligheden af at være hos ham.

Ikke længe efter hendes Lyd havde Euphrosyne sendt en betydelig Pengesum til Biskop Numidius som Gæspende for adskillige Kristne der var faldne i Golemas Hænder, da Keiser Tertius blev drept, og Konsern gik tabt.

Med disse Pengene til Valerian tilkomme at gaa ud blandt Geterne og bringe saaledes sin gamle Plan og den berømt Eucharis's Tulle til Udførelse; At have Kristi Namn ud til dem, der alde, havde hørt det.

Og Clement og Sestrene, der forblev i sit Hjem og sin Stilling i Kirken, sølte sig varmere om ved at vide han der, hvor hans gamle Hald og Plads var, end om han var forbleven hos dem.

Effraat han var reist udbrød Fortsættelsen igjen under Keiser Valerian, men denne Gang fornemmelig rettet mod Kirkes Biskoper og Ledere.

Euphrosyne var nu ligesaa villig til at lide Døden i Spidien for sin Menighed, som tidligere til at udlatte sig for Misforstaaelse og Landflygtighed for at kunne understøtte den.

Han blev greben i de Haver, som han engang havde solgt for at kunne hjælpe de fattige, men som Menigheden havde høit tilbage til ham.

Angrebet af den Ro og Mæltet, der var over ham, behandlede Kettens Behente ham som en falden Kvæde, og Wangden, Kristne og Sætninger, opfordte Seien til Skottet, som om det havde været en dødsdømt Keiser.

Er Du Thascius Euphrosyne? hvort Profanfulen, Vederen for alle dem der fornegter vore Guder? Den alserhelligste Keiser betaler dig at ofre.

Euphrosyne svarede:
 „Jeg vil ikke ofre!“

„Betænk dig vel,“ sagde Profanfulen atter.

„Udfør kun Deres Befaling,“ var Euphrosynes Svur. „I en jøden Sag behøved ingen Omhu.“

Han blev dømt til at dø for Svordet, og han glædede sig, da han hørte Dømmen.

Da han førtes ud til Retterstedet, traugte de Kristne sig om ham med lidenskabelig Guld for at saa et Blik af ham eller for at røre ved

hans Klædebon. Og paa en anden Maat, sat ved Karthago, omgivet af Trær, og i hvilke en Mangde Nætrede for at se ham og, lagde han jagtmudig, frugtes og rolig sit Hoved under Treen og blev halskugget.

Rogel mere end et Hundrede gik hen over den nordafrikanske Kirke, og Romerrigets Kristneforsølgelser var forbi for Høje. Kirken var dog frændes stridende i Verden, og paa Karthagos Strande i et Kapel, helliget St. Euphrosyne, tilbragte en kristen Moder, Katten i Dødsangst og Taarer for sin Søn, der var taget for hende og for Gud.

Den kristne Kirkes første Været siger i sin Beskrivelse:

„Men hvorfor jeg gik hid og did, ved du, o Gud, men udenatende det horeten for mig eller min Moder, som lægelig begrund min Kæde og fulgte mig lige til Havet. Men jeg ledte hende, og foregikende at ville holde en festgørende Ben med Selvskab, til det blev gunstig Wind, sed jeg mig ud af min Moders Arme og gik en Alten ombord paa et velberedt Skib.“

Saaledes løt jeg for min Moder, og det en jøden Moder, og Høgtede — ogsaa for dette har du barmhjerlige Gud tilgivet mig i al min afspællige Rørdørelse fra Svovets Bando, paa det at jeg kunde blive reuset ved dit Raadet Vand, hvortved ogsaa de Taarer, min Moder daglig udgød for mig, skilde tørres. Og da hun neytede at vende tilbage uden mig, vil jeg hende overtalt til at tilbringe Katten i et nærliggende Skov, helliget St. Euphrosyne. Den Nat affællede jeg demmelig, og hun var ladt tilbage under Taarer og Bøn.

Og hvad andet, o Herre, bad hun dig om under saamange Taarer, end at du ikke vilde tillade mig at drage bort?

Men du, som kendte hendes Hjertes egentlige Begjær, saa i din vise Raadslutning ikke hen til, hvad hun da bad om, paa det at du kunde opstøde paa mig det, hvortom hun al tid bad.

En gunstig Wind blæste op og fulgte vore Seil, og snart forsvandt Stranden for vort Blik. Men den følgende Morgen stod hun alene til, dags, udsænket i Sorg og Gensid, og fulgte sine Treen med Klager og Sælle, som da engang alle hentes at gale paa, medens du gjennem min dødelige Higen hagede mig derhen, hvor alt jordist Begjær for mig skulde ophøre; og det jordiste ved hendes Hjarlighed til mig blev reuset ved den lugtende Sorg, du besiddede hende. Thi hun vilde have mig hold sig og vidste ikke, hvilken stor Glæde du beredte hende netop ved min Fra-

varrelse. Hun vidste det ikke, derfor græd hun og klagede og anklagede mig for Kællighed og Hjarthensetthed; og snart vendte Klagen sig til Bøn om Tilgivelse for hendes Søn.

Hengiven i Guds Vilje drog hun atter tilbage til sit Hjem og jeg til Rom.“

Monica til sit forladte Hjem og Augustin til Rom, til Milano, til Ambrosius, til sin Onkels, til sit Biskoppe, til sit strættelige Videnskab i sin Biskopstads Gæst, til sit Endeligt under Stadens Belæring af de ariske Vandaler.

Endnu nogle saa Hundrede Aar, og hele den Nordafrikanske Kirke i disse kløvsfremde Rytter blev selet kort, Hjarstjort under Jødem Dernaag.

Men Mindet om de hellige tre Mødre — de to Mødrer, Perpetua og Felicitas, samt Monica, rene og Hjarne Under den kristne Møderhjarlighed — lever endnu i hele den kristne Kirke.

Og fra dens tre store Mødre og Augustins velsalende Keiser „ruller Effraat fra Sjæl til Sjæl,“ de levende, velsalende Ord lyder fra Hjerte til Hjerte, i Vand og Sprog, de aldrig brante om, fra Slægt til Slægt gennem hans Kirke, for hvem de levede og døde. Thi som Tertullian sagde:

„Dette Samfund skal aldrig dø.“
 (Sicut).

„Den lille Moder.“

(Fort. efter Herman Quast).

Dit oppe paa Kirken i det himmelhøje Boghus, mellem rugende Skovene og midt i et Dø af Skifer — og Tuglstenstøtte var hun, den lille Moder.

Et Barn af Fallet, ligefrem og fordringsløs, uden særlige sandelige Gaver, men for Tidens modnet i den høide Kamp for det daglige Brod. En Døttel fuld af Mod, ubøielig Udholdenhed og Forlovelse, som var ved Svovstadenes lakkende Rødder og Kristall og oplyst af Enslorik for aader med Tilbedelse af sine egne Gæster for andret — saaledes er hun, min stakkels lille Veninde, hvis Historie jeg her vil fortælle, en falden Blomst i Glendighedens sunpede Jordbund, en kostelig Perle i den lærvelige Indfatning.

Hun er et Proletarborn; Moderens er bed i en tidlig Alder, bortrevet af Svovs Storm. Alle de Tusinde Sørger for Livet, for Familien, der foruden Faderen endnu bestaar af to små Søskende, som bestandig behøver som hørdt til den moderlige Haand, alt det er en væltet søv paa

Entirens lyde Skalde, og om hun ogsaa manges en Gang truer med at kaffe under for al denne Jammer og Fleblighed, saa bliver hun alligevel ved at være standhaftig og fast. Hi hun havde i Væsts Skole lært at høre sig i Odbengigheden for Jesu Røst og hun havde stadig sit MaaL, at lægge for de andre Skolere, for De, hun er stolt af sit Ouders navn: „Den lille Moder.“

„Du Faderen?“

Ku ja, hun er Arbejder, hverken bedste eller værste end Læreren af sine Numerater; hun forstod hun ikke at vurdere det Alene, der er hant. Hun har endnu i sin frugtfulde Manddom, men hans Haar er blevet grønt for Tiden, i hans Træk har Rød og Færgelighed, smalle ogsaa Druffelskød, grønt hvide Fætt; indvendig og udvendig er hun en gammel Mand.

Skulle drømte ogsaa hun i sin Tid om en bedre Lod, end der i Misfærdigheden blev hun til, ogsaa i hendes Hjerte lærtes hin guddommelige Givens Kunst, der bærer Menneffene opover alle Livets smaa Søger; det var dengang, da hun lærte Martha hvem som sin Fru.

Dog, det er alt forlængere siden forbi, som et Meteor, der staaende fulder med sin Glimten, men snart afsluttes i et Jule. Martha ligger dybt nede under Graabaret, og i hendes Røds Hjerte har Had og Misundelse med hant af Døden være begunstige Medmenesket samt dybe Nodder. Hun kender Gænderne i Konnen ved Synet af al den Pragt, der daglig i Tusinde forskellige Skikkelser trøder ham for Ole Tan nær, at han næsten kan gride den med Gaarden og dog aldrig saa det.

Hun arbejder i en Fabrik sammen med mange Hundrede andre Numerater. Over mange er der ikke, hvem det naar paa samme Maade, som hun, der betræder Væst med samme Tone som hun, der Ugeleu hun søge Fortjeneste i Hæften?

„Og dette sidste er det, som allerede har afværet vor lille Veninde saa mange hite Lærez. Rangen en Gang har hun været nær ved at forvæle, naar Faderen under en vild Rød har berøstet mere end Galskatten af sin Ugeleu i Brændevin og Guldbil.“

„Kallø, Numerat, smugten er det Søndag. Derfor op med Gummert. Vi vil ogsaa engang være Menneker!“

Viste vilde, stænde Timer laar den Ende. Og jo mere hun nærmer sig det fattige Gjem, desto indeligere ryster der sig noget i sit hvide Jæder. Og naar hun saa træder ind i den lave Stue og ser sit Barn stadig ved

Lampens Blis kistig bøl med sit mellemmelige Sørbeide, saa overfælder det ogsaa den Tanke ham, hvor nændlig liden hun er overfor den lange Vige, som aldrig under sin selv No eller Dølle. Men som oftest skammer hun sig over denne ledte Dødsle og døer sin Samvittigheds Stemmelse med en eller anden Naad, der jærer ud af Munden. Saa forer hun ikke et eneste Ord, men i hendes Hare blaa Fine ligger det Ugeleu en lille Behreidelse. Og naar den Berusedes rognmættede Manddrag da antyder, at hun er volden i Søvn, kan hun give sit Hjerte Luft, og saa græder hun over sin sørgelige Nutid, over den næste Fremtid.

„Gefølle lise Dieblisse givet der dog ogsaa i den lille Moders Vin. Naar hun har afleveret sit Arbejde og faaet Penge for det, forekommer hun sig selv rig og holder Hæde til Anarstuglen, som henger i Buret mellem Maalsterne heime ved Vinduet og allerede mangen en Gang har forjaget hendes næste Tanke ved sin smukke Sang. Hun selv har ingen Fortænderheder. Maalsterne og Røglet er hendes eneste Venner, den eneste Ugnad, hun tillader sig.“

Saaledes hengled hendes Vin under hant Arbejde og mangesomme Tævn, men alligevel hentes hun nok at kunne være det.

„Hvor var det blevet Søndag Aften. Den lille Vige vidste, at Faderen ikke vilde komme som tidlig hjem, hi det var som fast Søndag Aften. Hun havde lagt sine smaa Søskende i Seng, og lod nu og saa ud af Vinduet. Store Ting var der etgignot ikke at se der. Røge, Skostene og Skiffammervinduet glemte vilde det hændte, men over dette den vide uendelige Stjernehimmel. Hvor stille var ikke alt rundt omkring. Hun nede i Dødden led der en demsel Stel, af den rullede hængende Mennekerstrøm paa Gæderne.“

Saaledes hider den lille Vige en lang Stund og stirrer ud i den milde, herlige Fortænder og dæmmer — ja, hvem der kunde udgrunde Drømmene i et ungdommeligt Ugeleu. Naadige drømmede hun om en lyffelig Fremtid og udvælte sig hant om dette smukkere, ja mere trøstelige Nutiden er:

„Du farer hun pludselig sammen; hun hører lunge Teia paa Træden. Et solrigt Smil farer den over hendes Ansigt.“

„Hvad lse Du? Det er Fader alerede!“

Ku bliver Døren røbet, og hun træder ind — nei, hun røber ind.

„Er der ikke langt Ved endnu?“ brummede hun. „Na, lad være med det. Det min Skold behøver det

ikke. Jeg har blot et Par Ord at sige dig, saa gaar jeg hjem.“

Der opstod en liden Røst.

Den lille Vige er bleven saa underlig kluodt, og hun træffer Gænderne mod Hjertet. Hun tror at man kan høre detts aralige Røsten. Hendes Hat er ogsaa hun underlig løst, hun bøe aldrig for feet ham saaledes. Hans Fine skuede med en næsten forfærdelig Glans over til hende i Mørket, han træffer Brevet raskt og fast, og der staaer en Brændevin-dunk ud af hant. For første Gang i sit Liv er hun bange for ham.

Ku glæder hun en Ende paa Tankebedet.

„Marie.“ frimttammede hun uforvarende. „Marie — — Du — — Du maas give mig — —“ hun holder tærende inde, fønt om hun skammer sig for at udtale det, der skal følge efter, men pludselig støder hun Ordene ud: „Du maas give mig Penge.“

Vigen stirrer ubevogt paa Faderen. Hun tror, at hun ikke har hørt rigtig.

„Penge?“ gentager hun næsten melankol, som om hun ikke har fattet Menningen af Ordene. „Penge, og af mig? Har Du ikke Penge? Det er jo Søndag Aften.“

„Søndag Aften.“ svarer hun med hant Stemme. „Ja, naturligvis er det Søndag Aften. For Du, derover i Møllers Anse har de lagt sandan en Slags Spillebank op. — Lutter Bekendte og Venner, naturligvis. Det varede ikke længe, saa var jeg midt inde i Spillet. Man maas bøde Døden Gaandst, sagde de til mig. Ha-ha-ha! Det gjorde jeg ogsaa, men det lod ikke til, at Døden vilde have noget at gøre med min Gaand.“

Hun ler over sin formentlige Bliftighed, men det er ingen ærvørdt latter, det er Fortællersens latter.

Den lille Vige vender sig opvænde bort.

„Du har altsaa — —“, siger hun endelig hørende.

„Spillet hele min Ugeleu bort. — Ja, det har jeg.“ afsløede hun.

„Spillet den bort!“ udbøder hun og holder skælende sine Gænder op for Kølget. Spillet sin Ugeleu bort.“

„Na, hvad saa?“ hriger hun op. „Saa gaar det i Begyndelsen allestider, siger andre. Jeg maas bare kunne holde ud. Som derfor med Venner; jeg vil, jeg maas vinde.“

Hun befinder sig i en forfærdelig Ophidselse, hi trods hant Druffelskab har hun et ualent Ole for det efter hant Forhold betydelige Tab, som hun ser enhver Pris maas oprette sig.

Ku rejser hun sig op fra Stolen og

gaar hen til den i Stille gradende Vige.

„Na, hvad kaber du for? Skal du med Pengene, volds ikke — —“

Hun tager Gænderne fra Ansigtet, fræder hun uden Pragt lunde. For første Gang i sit Liv maas hun være Faderen ulødig, til hi. Vi alles Bedste. Hun har faaet Penge idag, men hvor nødig bruger hun af dem, dobbelt nødig nu, naar Faderens Ugeleu allerede er gaet løst. Hun ved at ogsaa hendes Penge vilde gaa den samme Vej. Derfor maas hun være standhaftig. Hendes Fæder taler og handler som en beruset Mand; af den Grund maas hun handle fornuftig.

„Du vil have Penge, Fader?“ hriger hun iagte, men bestemt til hant; „og — — jeg har ingen.“

„Hvad for noget? Du har ingen Penge? — —“ hriger hun op. „Og det siger Du lige op i Ansigtet paa mig, der ved, at Du ihag har afleveret dit Arbejde?“

Den frugtfulde lille bliver lidt blegere, men beholder sin Ra.

„Jo, Fader, jeg har Penge, men jeg kan ikke give dem til dig, for saa maatte vi lulle.“

Hun skævede med Høbet i Gulvet og gaar nogle Gange frem og tilbage i Værelset. Hun sammel ansebart med en Betskning, hun har læstet. Kan den advarende Røst i hant Brøst hører sig? Mulig nok, men Mørket er langt Fortænderhulle. Til trods for sin deulne Tilstand vilde hun maas have skammet sig for sit Barn, jastrænt hun havde føet det bebreidende Blif, der fra hendes store Fine har rettet paa hant, men idag havde de vilde Videnkaber hant som frit Spil.

„Du mangler at lytte mig?“ sagde hun, og hant Stemme led som en rullende Løden. „Du vil ikke ud med Pengene?“

„Nei!“ Rang det fra hendes Læber. „Na Jar, hære Jar!“ udbød hun med hørende Stemme og slog sine Kræer om hant Hals. „tilgav mig at jeg maas være dig ulødig. Lad det være nok med det ene Tab, der allerede nummer os hørdt nok. Du vil jo blot ogsaa spille de andre Penge bort, og saa var det ude med os. Se du mine smaa Søskende; de forer saa rolig, men naar de vaagner forlanger de noget af lise, og saa har vi ingenting at give dem. Jar, for Mors Skold, har Medlidenshed med os.“

Manden har gjort forskellige Fortid paa at give sig fri for den lille Viges Kræer. Tonen i hendes Stemmelse har dog gjort noget Indtryk paa hant, og til enhver anden Tid

Pacific Herald

Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association

Entered as second-class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

Redaktør: Pastor C. J. Ordal.
912 So. 17th St., Tacoma, Wash.
Phone Main 4270.

Alle vedrørende Redaktionen af Pacific Herald man henvender sig til Pastor C. J. Ordal.

Bladet koster

For Karet \$.75
For Karet til Canada..... 1.00
For Karet til Norge..... 1.00

Adresse: Portland, Washington.

Betaling for Bladet bedes sendt til "Pacific Herald," Portland, Wash.

Ryheder til Herald maa sendes saa tidlig i Ugen at de rækker hertil senest Tirsdag. Ryheder som kommer senere kan ikke komme i Bladet den Uge.

Derfor Abonnenterne ikke faar Bladet regelmæssigt og derfor ikke Taknemmelighed paa Adresselappen er korrekt bedes de underrette os, saa at vi kan rette derpaa.

Abonnenter maa vente to Uger paa—

Adresseforandring.
Skiftning paa den „røde Tap“ og Begjæring om at skifte Bladet.
Egtskabets tager det to Uger længere end ny Abonnent kan faa Bladet.
Naar Adresseforandring forlanges, behog at opgive ogsaa den gamle Adresse.

For at undgaa Misforstaaelse og Forvirring bedes Abonnenterne venligst om at indsende sin Kontingent i Forskab.

Her til!

Derfor en eller anden af „Orcold“ Sæters skulde være i Besiddelse af følgende Nummere af Bladet, vil Bekommande gøre mig en stor Tjeneste ved godhedsfuldt at lende mig dem, da jeg har Brug for dem, til det Arbejde over Synodens Arbejde paa Kysten, som jeg skriver paa for Pacific Herald.

- Kategori 1 og 2.
- Kategori 3, No. 5, 8, 13.
- Kategori 4, No. 1, 6, 12 og 17.
- 1898—No. 1, 4, 7, 28, 35, 44.
- 1899—No. 20, 46, 48.
- 1900—No. 12.
- 1901—No. 49.
- 1902—No. 2, 11, 27.
- 1904—No. 26, 27, 30, 45.

- 1905—No. 2, 3, 13, 20, 25, 26 og 30—33, 52.
 - 1908—No. 26, 27, 31, 31, 36, 37, 38.
 - 1910—No. 16.
 - 1912—No. 12, 13, 14, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 40.
 - 1913—No. 39, 40, 48.
- Selv om De kun har nogle enkelte af disse Nummere send dem alligevel, om de vil være for god.
- B. R. W. Carlson,
417 So. 31st St., Tacoma.

Til Læserne.

I den næste Aens Tid vil Herald begynde med at levere hver Uge en historisk Oversigt om Synodens Arbejde paa Pacifickysten. P. R. W. Carlson har samlet meget Stof om dette. Det vil blive meget verdifuldt og interessant.

Ordination.

Om Gud vil, vil Handbort i Teologisk, Gonther Starasli fra Luther Seminat, St. Paul, Minn., blive ordineret af Formand E. C. Jøse med Bistand af Præster i Pacific Distrikt. Gudstjenesten begynder kl. 11. Pastor Nordgaard fra Everett vel intimerer. Offer optages. Der vil blive Hælsesbelysning i Kirkens Sal, saa alle kan faa Med del mod at betale 15 Cents. Om Aftenen vil man atter samles i Kirken til Teit Sangstarene fra Portland og Bor Presters vil synge ved begge Anledninger. Der vil desuden blive Solfang og Musik. Det ventes, at mange af de tilstedeværende Præster vil holde Taler om Aftenen, Præster og Menigheder er paa det hjerteligste indbudt til Fæsten. Gud veligne den i Jesu Navn!

St. Hans Fæsten.

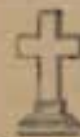
St. Hans Fæsten i Bor Presters Kirke paa 3 og 17de Gade var i årdelet vellykket og hyggelig. Alerede ved halv syv Tiden begynde Folk at samles, og da man ved halv ni Tiden begynde den musikalske Del af Programmet, var Salen allerede fuld af Mennesker.

Pastor Ordal erklærede Forsamlingen velkommen. Derpaa blev følgende Program afholdt:

1. Piano Solo af Miss Marion Johnson.
2. Næste Nummere af en Mandolin Club bestående af følgende: Sigurd Johnson, Sam Tane, O. R. Elstad, Etan Wilson og H. E. Elstad. Otto Soude, Wadolph Anderson.
3. Vocal Solo af Thora Johnson.

4. Recitation — Christina Wahlstrøm.
5. Piano Duet — Edith Anderson og Minna Sæther.
6. Vocal Solo — Florence Johnson.
7. Recitation — Gustava Wahlstrøm.
8. Vocal Solo — Victor Sage.
9. Vocal Duet — Vebjo Sage og Florence Johnson.

Særet enkelt Nummer modtoges med stor Bifald og de blev gjen-tagende fremskaldt. Efter Programmet fortsatte man med at fremere Fortskudninger. Det var en i alle Dele god Fæst. Gud alene Væren.

Det var under mere end almindelig Deltagelse at den 13 Aar gamle Harold Burlee blev ledt til Gode Fredag. Den store Kirke, Bor Presters, var fyldt til Trængsel. Pastor Ordal foretog. I Økumenisk holdtes først Synodstjeneste, hvor Familien, Slægtinge og Kæbber var ogsaa tilstede. Miss Florence Johnson sang to Sange i Kirken. Jordfæstelsen fandt Sted paa Syd Tacoma Gravlund. Gud træste de sørgende Efterladte.

Fra Vort Virkefelt.

Tacoma, Wash.

Lyrdag blev følgende ægteviet i Prestegaarden: Oas J. Carlson og Juliana L. Mauritz, begge fra Tacoma. Velsen afholdt af Pastor Ordal. Tilstede var Brudgommens Moder og hendes to Søster, Mrs. Peter Carlson og Mrs. Thomas Anderson, Brudens Søster, Rosie Mauritz og Mr. Alf W. Carlson. „Herald“ ønsker de Kvægte et lykkeligt Familie.

Religiønsstole holdes i Bor Presters Kirke hver Formiddag kl. 9. I Aftenet paa Fælleden holdes Skolen hver Eftermiddag fra kl. 1.30. Øren er velkomne.

Brudevielser. Mandag den 20de feiredes et godt Bryllup paa Camano, Wash. Den Dag blev Helena Domerude og S. E. Lindberg ægteviet i Camano Lutheriske Kirke. Pastor C. J. Ordal fra Tacoma forrettede. Miss Gertrude Christensen sad ved Pianet og spillede Boyner's Brudemarsch. Efter Velsen forsamledes man i Prudens Moders Hjem. Det var Slagt og Kæbber, som var tilstede. En dejlig Middag serveredes.

Det var i alle Henseender et tilfuldt Bryllup. De nygifte reiste paa Bryllupsreise til Portland, Oregon. De skal bolette sig paa Camano, hvor Mr. Lindberg er Farmer. Herald lykønsker!

Tirsdag kl. 6 om Aftenen den 30te feiredes et festligt og stort Bryllup i Tacoma hos Solgerfons, 3122 So. Pacific Ave. Da Miss Datteren Alice og Robert W. Baker ægteviet. Tilstede var et stort Tal af Slagt og Bæmmer. Velsen foretoges af Pastor Ordal. Efterat man havde iakttaget de nygifte barmesedes man ved de lange Vord, der bugtede under de mange og ublegte Retter. Miss Edith Solgerfons sang og Miss Thorsen spillede Brudemarschen. Herald lykønsker.

Syd og Vest Tacoma.

Ingens Gudstjeneste Søndag, men Menighederne er venligst indbudne til at overvære Ordinationen i Bor Presters Kirke, So. 17 og 3 Sts.

C. S.

Seattle (Ballard).

Prof. Xavier taltes for Hjælpen paa Søndag efter Trinitatis, da Past. Bergesen hjalp Past. Hellefson i Nakima. Man kan ikke si, at Nakimas Omgivelser er vakre; men Væsen selv er meget pæn, og de velstillede Kræfter var det en Fortællelse at se, og det var interessant at se alle de Vandhjul, som irrigerede Aeværene; men det glædeligste var at se, at ogsaa her Trodsbrødre samles om Guds Ord, og det var den Søndag den herige Forhandling i Menighedens Historie. Past. Hellefson gjorde et hørdt og trofast Vandbrøderarbejde i Øen og Omegnen.

Æktebryllup feiredes i to Dage hos Eilert Grifens (23de og 24de). Tirsdag var Familien Kristianhønsøener indbudt, og Onsdag kom Menighedsfolket for at vise sin Venlighed og Gæstfrihed til dem, som har Repræsentanter i alle Menighedens Distriktsdistrikter. Der var ikke noget holdt noget langs Møde i Sionskirken uden nogen fra det Hjem. Past. Bergesen talte Tirsdag for de indbudte og Onsdag for Menigheden og læstet sig ifær ved de Ord af Johannes: „Større Glæde har jeg ikke end dette at jeg hører, at mine Øren bændrer i Sandhed.“ og det anvendtes paa de 6 Børn, som Grifens har rundt sig, omend den ældste Søn traf til at være borte i sin Gjerning netop da. Den første Aften sang man: „O, tænkt, naar engang samles Kal“ og den anden: „Dort salig er den lille Flok.“ Tirsdag talte de Herrer Grifens og Thorsen og Onsdag

Englænder Nelson, Kontrakter Ber- ring, Mrs. Bergesen (for Kvindefore- ringen), Mr. Sammeras (for Ung- domsforeningen), Gulhaugen (for Koret) o. s. v. Det var to bogstavelige Afreiser.

Ungdommen har rigtig faret den- ne Men med Sommerferien hver Aften undtagen Lørdag. Følgen blev, at Ungdomsstedet Lørdag blev hørlig besøgt, idet kun ca. 20 mødte; men det var dog et særdeles hyggelig Møde. Materne er blevet for Juli og August. Ungdommen besluttet ikke at ha nogen speciel Af- sigt men at gaa med paa „Guldb.“ Søndagskole og Koret's Tilfælnin- ger.

„Ice Cream“ Fest afholdes under de unge Kvinders „Guild“ paa Wil- les Aderens Græsgaard, 2227 S. 56th St. (2 Kvartaler nedenfor Kir- ken) Mandag, 13de Juli. Kom og Høi dig af.

Silvana, Wash.

Mrs. E. J. Galle afgik ved Døden i et Hæfteskræbde paa G. R. Jern- banelinjen mellem Silvana og Stan- wood den 17de Juni sidst.

Mrs. Galle var født i Romsdalen, Norge, den 19de April 1845. Om udnidrede til Amerika i 1870, hvor hun levede fra 1873—76 studerede ved Utah College, Decatur, 1877, den 18de Aug. blev hun af Papt. S. W. Stud agtet til Anna Solcia og de bosatte sig nær Sacred Heart, Minn., hvor hun virkede som Skole- lærer i flere Aar. 1880 blev hun kaldt som Lærer til Trefaldigheds Menighed, Stanwood og Hens Menighed, Silvana og holdt denne Stilling for omtrent 10 Aar. Ved Si- lvan heraf fungerede Mrs. Galle som Kirkesanger for Hens Menighed i Silvana i over 20 Aar.

Mrs. Galle var en Mand, som var høit agtet isærlig af amerikanerne som en ærlig og godhjertig. Hun var en alvorlig Kristen, som vistnok al- tid stod i Forening med sin Herre og Frelser, hvem hun saa troelig tjente i Skole og Kirke og om end Dødsbud- skabet kom høitligt, saa tror vi dog først, at vor gamle Prøder og Ven var beredt dertil.

Begravelsen foregik Lørdag den 19de Juni. Efter en kort Redogt i Begravelsesstedet lededes de jordiske Leaninger til Hens Menigheds Kir- ke, hvor Sørgepublikummet holdtes.

Past. Rorgaard var tilstede og tal- te i det engelske Sprog, en kort Tale blev holdt af undertegnede i det nor- ske Sprog.

Deretter Stedtes han til Galle paa Græsgaarden ved Kirken.

Fred med hans Vinde,
W. Skonhøvd.

Parland, Wash.

Kvindeforeningen mødte sidste Lørdag i Kirkens Salong med Mrs. Greibros og Mrs. Paulson som Værtinder.

Søndag Eftermiddag samledes en Del af Parlandens Venner for at tage Farell med den aftraadende Bestyrerinde, Emilie Gullebø og hode den nye Bestyrerinde, Miss Rifson, velkommen. Følgen aabne- des med en Tale af Jacob Bunde, der i varme Ord slog fast de Miss Gullebø for hendes dygtige og selv- opfrende Arbejde. Han ønskede der- næst den nye Bestyrerinde velkom- men. Løser holdtes ogsaa af Pastor Karstad og Pastor Koberg. Kvin- deforeningens Medlemmer frembragte Afstemsblad for de Store og for de Smaa. Miss Gullebø rejste Mand- dag siturer til sit hjem i Story City hvor hun skal bistaa sine Forældre ved det doreværende Skolearbejde.

Mrs. Wenberg og Mrs. I. Larsen er paa Rejse til Osten. Mrs. Lar- sen skal for det første besøge sin For- sterdatter, Mrs. Sengen i North- field, og Mrs. Wenberg skal til Hittenberg, Wis., hvor hun agter at tilbringe en Tid hos sin Søster, Mrs. Jacobson.

Mrs. Terje Storaasli, der blev over- ført af en Sporbog i Tacoma og alvorlig beskadiget, er i betydelig Bedring.

Professors Drønings Familie blev for kort Tid siden forsvaret med Til- ligger, en Gut og en pige.

Mrs. Lusk, som nu bor hos sin Datter, Mrs. Doll i Seattle, og som i længere Tid har været syg, har at- ter høit en Operation og synes at befinde sig bedre.

Professors Høns prædikede forrige Søndag Formiddag i Overrett og om Eftermiddagen ude paa Landet udenfor Overrett.

De følgende Parlandslærere ind- frekventer for Tiden Sommerko- len i Puyallup: Ellen Lavier, Clara Christensen, Annelie Karstad, Høst Storaasli og Hanna Jacobson.

Miss Ida Naberger besøger for Ti- den Venner i Devils Lake, Nord Dakota.

Hir, Wash.

Dorles Vigeferning havde enlig

Balg paa Bestyrer. Følgende blev valgt: Mrs. S. Jørgen, Bestyrerinde; Miss Alma Waa, Præsident; Miss Louise Johnson, Vice-Præsident; Miss Emma Rugg, Sekretær; Margaretha Schindahl, Kasserer. Ved sidste Møde besluttede Foreningen at give bort følgende Summer: Til Indremissionen \$20, til Parland Barnshjem \$25 og til det nye Orgel \$25.00.

Kvindeforeningen valgte ogsaa en Bestyrer, nemlig Mrs. W. Skon- høvd, Præsident; Mrs. C. E. Waande, Vicepræsident; Mrs. C. E. Rugg, Kasserer; Mrs. C. E. Schin- dahl, Sekretær. Kassereren rappor- terede, at der i Aarsen var over et Tusen Dollars. Denne Sum gaa til en Kirke.

Konfirmation holdtes Søndag den 14de Juni. Følgende unge blev optag- tet til Døbsliste: Clara Louise Berg, Mattie Petrine Yange, Nora Crustis Waa, Thora Scheide, Selmer Gud- vig Waa, Harry Ethwood Naberger, Otto Melvin Waande, Joseph John- son. Ungdomsforeningen havde et festlig Møde for de Konfirmander hos Miss Gertrud Paulson Søndag Aften den 21de Juni.

Ungdomsforeningen var med Af- stand af Kvindeforeningen og Pige- foreningen stiftet Kirken et nyt, stort prægtigt Orgel, da det gamle be- gundte at blive forældet.

Gamle Mrs. Ljungstrub fødte sin 80de Aar den 25de Juni. Mrs. John Waa, en Datter af den alder- stegne Kvinde, hos hvem hun nu bor, havde indbudt Kvindeforeningen til Møde der den Dag, som det blev en ren Fødsel.

Arbejdet paa den nye Kirke er nu begyndt, idet man er begyndt at grave for Grundmuren. Mængden af Armatyrialet er allerede paa Plad- sen.

Mrs. og Mrs. Waa, Sund, Com- mon, har høit den store Sorg ved Døden af Miss H. Waa, som de- sen Joannette, født den 30. Maars dette Aar. Dette Slag var høitlig tungt for Moderen udsat nu, da Mrs. Sund for Tiden er paa Besøg i Norge.

Lærer Rasmus, Parland, holder Skole i Menigheden her i Sommer.

„Deres set Hjertet“ (1 Sam. 16. 7.)

En Lørdag Aften var der Mis- sionsmøde i Kirken. Over en Plads var oplyst, og Presten talte alvor-

ligt og nærmest om de to Fortællinger, som enhver, der selv har smagt Jesus Kristendoms, har overfor Mis- sionen, nemlig: at ledige Missions- arbejdet med inderlig Ven og at vide Gaver til dette store Verks Frem- me. Med Henblik til dette sidste be- tonede han høitlig, at den største Betsignelse vilde følge den Gave, som var et virkelig Offer fra Giverens Side, som kostede ham at give Afkald paa noget af det, som han ellers re- gnedes med til Verdens Fornødenheder. Godt man vilde give til Missionen — ligde han — skulde man ikke skaf- fe tilværelse ved at uddrage sin Kiste noget af det, der tilkom ham, men ved at tilbringe sit eget Besov og give Afkald paa noget af de kloante Nydelse eller ved Aftra-Arbejde til bedste for denne Sag. Efter Mødets Slutning frekventes Tilhørerne til alle Sider.

Et gammelt Par, som pietistligt var nær ved de Aar, skilte sig be- trovligt ved hændens Side op ad Stappen til deres hjem liggende Gjern. Det var et stille, gammelt Eghespar, som levede ganske ufor- medt med hverandre og trofast blidt hin- anden i den hvide Skum for Tilvæ- relsen. Dog ad og Dog ind lod hun ved Børnen og hun ved Svogerinden. Deres hele Fortælling i en Uge de- tet sig til 3 Aar, 50 Aar, og denne Sum skulde hun til sin Gæst, Brønde, Jøde og Skader. De havde begyndt lært den Kunst at spare; ved at samle sig mange Søvn og ved at finde sig i at have Smalhed til Sofen kunde de desuden sælge saa lig- liden. Ja, de havde endog i de sidste Aar levet over alle Aar lagt 10 Aar til de Begrænsningsforholdene. De havde ingen Skuld, men heller ikke en Dødslovs.

Da de to gamle smilende var naa- de hjem i deres lille Stue, havde de sig om, og Ronen gjorde Tid paa og beredte Afstemsbladet. Efterat de havde mødt deres Skuld i Længde, sagde Manden omfattet:

„Høi, gamle! Jeg kan ikke godt finde mig i, at vi det ikke kunne ple- je noget for Herrens Sag, for Mis- sionen? Vi ved jo dog begge saa godt, hvad vi er i vor Frelser's Skuld, og vil dog saa gerne ple- je ham en Smule Gengæld!“

„Ja, bare vi kunde finde en Ud- vel dertil!“ svarede Ronen med et Lul.

„Det du.“ vedblev Manden, „jeg har jo ganske vist tænkt paa de Pen- ge, som vi lægger tilside til vor Be- grænsning, men derfor vil vi tog dem, saa vilde vi dog en Gang træde vore Medarbejdere for nær, som da man talte os i Jorden!“

„Nei, det gaar ikke.“ sagde Ronen;

(Forts. Side 8.)

(Fortf. fra Side 8.)

vilde hendes Død og saa daa overbevidst ham, saa ikke nu, hvor Druffenskabens og Spillet's Tæmmer fuldkomnig daa saart beredemmet var ham. Den lærte paa Rammene, hvordan de vilde haane ham og le ham ud, naar han ikke kom tilbage; han saa for sine Dine alle de mange Benge danne leffende omring; saa var den korte Væstraa-le forbi, den lge Stemme i hans Jæder forstummet, og Begjærligheden efter Pengene, Gædet til dem, der nyste ham dem, brakte med dobbelt Kraft tilbage i hans Sjæl og dræbe ender god Fælle i den.

Saa rettede sig i Veiret og stortede sig som en Tiger over den lille Pias, hvortil han gik i begge Reme.

"Pengene!" raabte han høit, "saa med Pengene."

"Jeg kan ikke, jeg tør ikke give Dig dem for; tilgaa mig!" raabte hun skælvende til nu stilledes hun sig for sinne Standhaftighed.

Et hvindende Skrig, et dumpet Fald og saa blev alt igen stille i den lille Stue. De af Sønnen opstrømmede Emma vovede næppe at sædse at træffe Veiret.

Ten drufne Raab havde i sit blinde Kæleri kastet den lille Pige fra sig med af sin Kraft, saa at hun var færdig om den Gulvet.

Nu brød Fuldmanden frem gjennem de Skær, der tidligere havde tilhælet den og oplyste et rødtende Billede i det fattige Toakammer. Den bevidstløse Pige ligg der med den Gulvet med et Ansigt som blødt som Tøden, den ved sin Gjerning bludfællig ødemblevne Deuffelsbøll, i hvis Truf den grueligste Jerkerdelle stod, at løse og de lagte slankende Smaabørn hente i Pered Seng.

Det er ikke længe mere jeg har at fortælle om lille Ploer.

Godt der var passeret syntes ikke at have videre Følger for denne dag blev hun med hver Dag mere og mere bleg og stille; ganske vist arbejdede hun endnu bestandig og var nu som altid Sulefs gade Engel. Men det glade Sind der til Trods for al Rød og alle Søger havde dannet Grundkræfter i hendes Blod var forsvundet og havde givet Blødt for en mærlig Længselighed, de fordem saa hængende nu som matte sine færdede alle stift paa et og samme Punkt, hun var fort og godt bleven en ganske anden. Blomsterne, hendes Hållinge, vilkede uden at hun lagde Bærte hertil, og en Morgenfund kom og saa den lille færdede Sanger hød i sit Par. Dens Herikerinde havde glemt den. Det lod dog til at der endnu et Sang var noget, som kunde gaa hende til Sjerte, thi med Bemod betragtede

hans sin hede Rammert og hængende de ganske lagte:

"Stille! Næstemand! Gømt ved, haast maatte..."

Hendes Stemme klang brudt, og saa gav hun sig røst i Jærd med sine smaa Sættende.

I Forhold til hendes Jæder led intet til at have forandret sig. Aldrig berørte hun med det offerindte Død, hvad der var foregaaet paa sin Hæderhængere Hæder; angaaende dette Punkt syntes der at være indgaaet en lille, udtalt Affære mellem dem.

Men hendes Jæder var blevet et andet Menneske. Saa arbejdede nu med fordybet Kraft, undte sig selv hængende Hæder eller Nu og afbrød alt muligt Samvæsen med sine tidligere Sampaner. Sin Dødt syntes hun siden den Aften at være som en Delgeniude, men hun talte som meget lidt til hende; hans Skælvende lagde sig ene for Tøgen i hans Blille. Dog mangen en Gang naar han kom hjem ved Aftenstide og saa sin lille Pige, for hvem han nu gjerne havde givet alt sit Skælvende, blev bestaaelig Megerer og gjenensjælligere saa stot det ham i Sjæret som med færdede Røst, og han aff ind i sit Kammer, stillede sig paa Sengen og grød, grød som et lille Barn.

(Fortf. paa Side 8.)

Fixtures Supplies
E. B. ELLINGSON
PLUMBING
Get prices before you buy.
Parkland Wash.

THE MUSICAL DEPARTMENT OF THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY.

The Pacific Lutheran Academy recognizes the great importance of music as a means of culture and refinement, and aims to furnish high-grade instruction at a very moderate price.

This department furnishes special courses in piano, singing, history of music and theory and harmony.

The course in piano includes:

1. Primary Grade.
2. Intermediate Grade.
3. Advanced Grade.
4. Teacher's Certificate Class and the Graduating Class.

This course is under the supervision of Miss Theodora Aalson, a graduate of the Chicago Conservatory of Music.

Miss Aalson has had eight years of experience as a teacher in schools and is especially qualified to teach advanced pupils.

The Band, Orchestra and Chorus will be conducted by T. M. Drotning.

Mr. Drotning has had a wide experience both in professional and amateur bands as well as choruses. It is safe to say that the school will produce exceptional musical organi-

sations during the present year.

The plan is to render several programs and if possible complete the season by making a concert tour.

The class in singing will furnish material for the choruses.

Instruction in Band, Orchestra and Chorus work is FREE.

PIANO TUTORING--Single lessons \$1.50, 12 weeks (1 lesson per week) \$17.00.

PACIFIC DISTRIKTS PRESTER.

Aaberg, O. H., Kasserer for Parkland Barnekjøl, Parkland, Wash.

Baalsen, H. E., Silvana, Wash.

Bergesen, B. H., 1727 W. 56th St., Seattle, Wash.

Birkkan, L., Box 110, Rockford, Wash.

Belgen, E. B., 823 Athens Ave., Oakland, Cal. Tel. Oak 4387.

Berg, Rev. Olof, 1555 11th Ave. E., Vancouver, B. C.

Borup, P., Cor. A & Pratt St., Bureka, Nev. T. L. Teller, Alaska.

Brotvik, G. L., Genesee, Ida., Route 2 Box 20.

Christensen, M. A., Stanwood, Wash.

Eger, Rev. O., 4026 Wallingford Ave., Seattle. Phone North 2823.

Fosmark, C. M., Coeur d'Alene, Idaho.

Foss, L. C., 1916 Franklin Ave., Seattle, Wash.

Greensberg, Past. O., 37 Collingwood St., San Francisco, Cal.

Hagoes, O., 4314 No. 19 St., Tacoma, Wash.

Harstad, H., Parkland Wash. Phone 7884-J3.

Hellekson, O. C., 810 No 2nd St., No. Yakima, Wash.

Hendriksen, Geo. O., 425 E. 10th St., Portland, Ore.

Hong, N. J., Prof., Parkland, Wash.

Johansen, J., 294 J St., Fresno, Cal.

Lane, Geo. O., 1464 Iron St., Bellingham, Wash.

Larsen, N., Astrup, The Language School, Nanking, China.

Mikkelsen, A., Prof., 766 N. Anderson St., Ellensburg, Wash.

Neste, Th. P., 417--23th St., Astoria, Oregon.

Norgaard, C. H., 220 Lombard Ave., Everett, Wash.

Ordal, O. J., 912 So 17th St., Tacoma, Wash. Tel. Main 4270.

Ottosen, Past. Otto, 714 29th St., Astoria, Oregon.

Pedersen, Rev. N., 1207 Stevenson Ave., Pasadena, Cal.

Prou, Past. H. A., So. 318 Chandler St., (in rear of church, E. 312 Third Ave.), Spokane, Wash.

Prusa, O. J. H., 2919 Paloma Ave., Los Angeles, Cal.

Rasmussen, L., Burlington, Wash.

Sandmel, A., Port Madison, Wn.

Skrabovd, M., Stanwood, Wash.

Stensrud, E. M., 2465 Howard St., San Francisco, Cal.

Stub, H. A., 1215 Thomas St., Seattle, Wash.

Tjernagel, H. M., 2023 Bath St., Santa Barbara, Cal.

Thorpe, R. O., Marshfield, Ore.

Xavier, J. O., Prof., Parkland, Wash.

Xavier, N. P., Parkland, Wash.

White, A. O., Silverton, Oregon.

Wenberg, Oscar, Bestyrer for Josephine Alderdomshjem, Stanwood, Wash.

Leknes, Andrew L., Kasserer for indremisjonen i Pacific Distrikt, Stanwood, Wash.

Loque, N. P., Kasserer for Josephine Alderdomshjem, 1916 Champion St., Bellingham, Wa.

The Stephen Home.

Naar Du kommer til Portland, Ore., tog ind paa The Stephen Home (det norske hjem for unge Mand.) Gæst, billige Bærelser for Rejsende. Stephen Home, 249 1-2 Holliday Ave., Portland, Ore.

Luthersk Bøkmisjon, Bergen, Norge, uddeler gratis Andagtsbøger, kristelige Fortællinger og Sange. Indtelt 1,500,000. Vær med og delta Arbejdet.

DO IT RIGHT

That is the only way, the best way to do anything
PRINTING UP-TO-DATE
Stationery, office supplies, anything in printing. Our prices are reasonable too. Try us.

D. W. COOPER

Phone 127 Tacoma Theatre Bldg.

Wear

FASHION CRAFT CLOTHES

Fit, Workmanship and Materials Guaranteed

Tailors to Men and Women

FASHION CRAFT TAILORS

H. O. Haugen, Pres.

708 Pacific Ave. Tacoma

KACHLEIN

GRADUATE OPTICIAN

906 C Street

Eyes Examined

23 Years in Tacoma

ANNOUNCEMENT

Franklin W. Williams announces that he has begun the general practice of law at 434 Provident Bldg., Tacoma, Wash. Office Phone Main 4024.

Det Norske Emigrant hjem.

45 Whitehall St., New York.

Naar man kommer fra Vesten, mædes man gjerne af en hel Del "runners," som udgiver sig for Dampskibsliniens Agenter. Men Dampskibsliniens Agenter møder aldrig sine Passagerer ved Stationen her. Om man vil tage ind paa Hjemmet, bør man helst telefonere til os fra Stationen og vente der til vort Ombud kommer. Tel. 5351 Broad. Ellers tager man fra de fleste Stationer med Belt Line til Husets Dyr. Fra New York Central Depot tager man Subway til South Ferry. Fra Pennsylvania Depot 8th Ave. car til Dyren.

Centralia, Wash.
 et et Centrum for al Berednings-
 Kreds i Sydvest Washington. Fle-
 re store Kalkuler og Regnskaber i
 og i Arbejdet og Bogen. Hæng-
 bart Bånd i Omegnen til rimel-
 ge Priser. 10.000 Indbyggere.
 Storfl. Renlighed. For nærmere
 Oplysninger, skriv den storfl. eller
 Englefl. til
 Ruffen Real Estate and Invest-
 ment Co.,
 Centralia, Washington

Ben Olsen Co.
 Plumbing
 and Heating
 Main 233-A 2332
 1130 Commerce Street
 Tacoma Wash.

Phone 6
CARL O. KITILSEN
 Succesor to
 Calhoun, Denny & Ewing
 Real Estate, Insurance, Bonds
 and Loans.
 219 East Yakima Ave.
 North Yakima, Wa.
 Correspondence solicited in
 English and Norwegian.

Phone Main 2213
PETERSON
PHOTOGRAPHER
 Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
 908 Tacoma Avenue

PARKLAND MEAT MARKET
 H. Berger, Proprietor
 Dealer in
 Fresh, Salt and Smoked Meats
 Live Stock of All Kinds
 Bought and Sold
 Phone Main 7843-113

Stet dem jant overfører i Herald.

SCANDINAVIAN AMERICAN
BANK
 of Tacoma
 ASSETS OVER
TO MILLIONER DOLLARS
 11th & Pacific
 4 Procents aarlig Rente
 ligger vi til Sparebudskaed to Gange
 om Aaret
 Begynd nu med \$1.00 eller mere.
 J. E. Childberg, Pres.; W. H. Pringle,
 V-Pres.; G. Lindberg, V-Pres.; H.
 C. Johnson, Cashier; H. Berg, Ass't
 Cashier; J. P. Viessl, Ernest Lister,
 Geo. G. Williamson, Directors.

The Pacific Lutheran Academy
 AND
Business College

Høstterminen ved Akademiet begynder den 23de Septem-
 ber. Skriv efter Skolens Katalog.

Located in one of Tacoma's most beautiful suburbs; modern
 Equipment: Steam Heat; Electric Light, Large Campus; Excellent
 Opportunity for Outdoor Exercise; New Gymnasium
 Offers thorough instruction, under efficient and experienced
 teachers, in all Common, High School, Normal, and Commercial
 Branches, and Music.
 Prepares Thoroughly, and in the shortest time possible, for
 College, for Business, for Teaching, for the Civil Service and for
 Citizenship.
 Eight Courses, suitable classes for all. Special classes for For-
 eigners. No entrance examinations.
 Expenses Low: Tuition, Room, Board and Washing for nine months
 \$180.00, eighteen weeks \$95.00, nine weeks \$50.00.
 Send for catalogue.
 Address N. J. HONG, Principal
 Parkland, Wa.

P. Oscar Storlie & Co.
 Norsk Begravelses Bureau
 Telefon: Main 1122

DRS. DOERRER & BLODGETT
 DENTISTS
 1156 Pacific Avenue Room 206
 Tel. Main 4551
 Tacoma Wash.

Berglund Bros.
 Kaffehus
 Bedste Sort Kaffe i Byen med Pjæ-
 de, Sukker og Egner for
bare 5 Cents
 1305 Commerce St. Tacoma

C. O. Lynn Co.
 Skandinavisk Begravelsesbureau
 910-912 Syd Tacoma Ave.
 Tacoma, Wash.
 Main 7745 A-4745

Mr. P. Oscar Storlie, den nord-
 vestre Begravelsesbureau i So. Tacoma,
 der i nogen Tid har drevet sin For-
 retning i Sammen med Mr. H. W.
 Werron, har lige denne Ud, og vil
 fortsætte Virksomheden under Firman-
 navn P. Oscar Storlie & Co. Mr.
 Werron er flyttet til Eatonville.

John Holleson W. R. Thomas
PARKLAND MERCANTILE
COMPANY
 Genl. Merchandise, Groceries,
 Hardware, Hay, Grain, Feed
 Main 7483-33 Parkland, Wa.

Lien's Pharmacy
 Skandinavisk Apotek.
 Ole B. Lien. Harry B. Selvig
 DRUGS, CHEMICALS,
 TOILET ARTICLES,
 Recepter udfyldes nøjagtig
 M. 7314 1181 Tacoma Ave

Oplag fra Luther Publ. House.

Steamship Agency
 Billetter paa alle ferde Klasfer
 Linier
VISELL & EKBERG
 1321 Pacific Ave.

B. T. LARSEN PHARMACY
 17th and Tacoma Ave.
 DRUGS, CHEMICALS AND
 TOILET SUPPLIES
 Prescriptions a specialty
 We import our Cod Liver Oil direct
 from Norway
 Phone Main 594 Tacoma, Wa.

Phone Main 7220
CARL B. HALLS
 Norsk Advokat
 408 Lyon Building
 Third & James Seattle, Wa.

St. Johns House.
 Furnished Rooms, single and for
 Housekeeping. Reasonable Prices.
 T. K. SKOV, Propr.
 1020 1-2 So. Tacoma Avenue
 Phone Main 2565

Anthony M. Arntson
 NORSK ADVOKAT
 614-5-6 Fidelity Bldg.
 Phone Main 6305
 Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER
 & O. JACOBSEN
 NORSKE ADVOKATER
 501-5 Lyon Bldg. Seattle

DR. J. L. RYNNING
 Norsk Læge
 French Block, 13th and Pacific Av.
 Kontor Tiden 2 til 4 Eftm. Om
 Søndagen Høje Aftne
 Mn. 7471 Res. Mn. 7896 J-1
 Tacoma Wash.

Dr. C. Quevli
 Behandler Sygdomme i
 Øren, Næse, Hals og Bryst.
 Kontortid Kl. 1-6 a. m.
 Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
 Kl. 7-8 a. m.
 Kontor: 1618 Realty Bldg.

DR. HUSLIN
 Office 1301-5 Fidelity Bldg.
 Hours—11 to 12 A. M., 3 to 4 P. M.
 Evenings 7:30 to 8:30
 Sundays 10 to 11 A. M.
 Phone Main 400
 Residence 924 No. 1 St. Main 520
 Home calls made preferably out-
 side of office hours.

J. W. RAWLINGS, D. D. S.
H. D. RAWLINGS, D. D. S.
A. K. STEBBINS, D. D. S.
 Tandlæger
 507 Realty Bldg.
 Telephone Main 5198
 Tacoma, Wash.

(Forts. fra Side 6)

Da da Sommeren var f. 1861, og de visne Blæde faldt af Træerne, da lød den lille Vær på Dødsleiet — og lød et vidtstredt Blad på Guds Træ. Et forunderligt forklaret Skjær udbrødtes over hendes Hoved. Den Vindslæde det tidligere havde besiddet, men mistet, lød at være kommet tilbage med Dødens Pust.

Høderen havde ganske vist seent Gud efter en Væge, men det denne havde sagt havde gjort ham til det elendigste Menneske i Verden.

„Der frender af min Viden, gode Mand.“ sagde Officiærens værdige Glev for Tæm for den lille Plæge Død. „Det er en høj Grad af Hjertersjæle. Er hun nogenstunde faldet hen?“

Saa var det for den gamle som om Jorden rystede under hans Fødder, hans Hjerte krampede sig fremvagtig sammen og han kunde gjerne have freget i viden om af navnløs Smerte men hans Stræbe var som luger sammen og Vægen fik ikke noget Soar paa sit Sværge-maal. Den gif han sin Vel.

I lang Tid lod Høderen og Hætte fremfor sig. Saa gif han med bilet sig den til sin Datters Sogeleie.

„Marie.“ sagde han som sagde og mildt, som hans raa Stemme lilled bet, og hans Fine kæfede sig mod Gulvet, „for Du, vil Du tilgive mig?“

Da lyste hendes Fine med næsten overjordisk Glæde.

„Jeg tilgive Dig?“ buidkede hun og slog sine Arme om hans Hals. „Jeg har jo forlovet mig med Dig, Du fiare, elgode Fader!“

Delt rystet kulf han med paa Haar uden at kunde paa et Ord frem.

Svage holdt de blaauden omfavnede. Da for hun pludselig i Veiret.

„Fader.“ sagde hun med sigtende Stemme, „lov mig en Ting!“

„Alt!“ svarede han.

„Gjør mine Bøddende til dygtige Mennesker, for at de kan blive gode og beredlige.“

Og som om hun kunde glætte Høderens Tanker og Hæ ind i Fremtiden, veddes han:

„Guld Dig oppe for Ders Skuld, Fader, lov mig det for Gud her Ansiget til Ansiget med Tøden!“

Han vilde svare hende, men kun et stannende Skrig lød fra hans Mund. Dog sagde hans Haand den Døendes og holdt den fast. Saa sagde hun roligt sit Sværge tilbage på Væden; han vidste, at han vilde holde Ord.

Senad Hæns havde hun udstridt for bestandig.

Paa Kirkegården udenfor Byen ligger der en forvællig, jævn Gravhøi, Intet Rarmorfor, ingen prikkende Vindtable pryder den, men hvert Foraar og hver Sommer smukkede duftende Blomster den Strøm, som glimrer den lille Vær.

Johndent of C.

(Forts. fra Side 5.)

„Jeg vilde jeg forelska, at vi beretler spiller miaber, saa saa det jo næsten heller ikke lade sig gjøre, da vi jo aldrig spiller os helt matre; ved at friske endnu mere paa kofsten vilde vi vel snart blive syge — og hvad saa?“

„Ja, ja.“ stattede Wenden Sontalen, „nu vil vi stille denne Sag i vor trofaste Derses Haand; visst kan du saa en ret Vel, da vil vi gaa den med Glæde!“

Derpaa gif de begge til Ra, doglig trattede af den lange Kirkefor.

De Waaneder var forelskae efter denne Sontale. Bloteren som tidligt med Sær og Ra; det var en streng Tid for Pottialof. Saa baner det en Dag paa Prestens Dør, og ind træder den gamle Mo'r fra Huset ude i Vækkene. Hun ser meget lykkelig ud og siger straks:

„Dr. Væller, jeg kommer med en Gave til Missionen! Min Mand og jeg vilde dog saa gjerne give den Hære Hæller et lidet Tegn paa vor Taknemlighed for den Hælle, som er uederføret os i ham“ — og med straalende Ansigt vifter han en Klaf fremre ud af Papiret.

„Hvorledes har I kunnet det?“ spurgte Presten hellig forbaulet.

„Ja.“ svarede hun nuntert, „den Hære Hæller gav mig selv en god Ide! Vige siden Missionens Tid har jeg samlet alle vore Kartoffelkræmmer, læret dem og derpaa gjemt dem i en Væle. Imorges tidlig kængte jeg dem til vor Kobolone, som holder saa mange Toin; han tænkte Pøsen ud i Smaetønden — og gav mig fem Dø!“

Glæde og loffelag gif han hjem, og længe stræde Væcken efter hende, i det han besvæget tænke paa, hvor godt denne fattige Kvinde dog havde forstaaet hans Ord om, hvad der giner en Gave til Missionen dens rette Værd. Foruden Væcken var der dog nok en til, i hvis Fine dette Offer var laare kofseligt.

Skulde noget være underligt for mig? Jer. 32. 27.

Staffels Sara, — hun nævnedes aldrig anderledes — for mange Kar siden optaget i et Pottighuset i en af Sveriges Smaastæder. Hun var allerede gammel, da hun kom der, og havde længe været uden Forstandens fulde Ra. Staffels Sara fornærmede aldrig nogen; hun var et stille,

uforsærgeligt Bæjen. Hendes Ansigt havde bestandig et fornsiet Udtryk, men naar hun talede, skede det paa en saa hurtig og utydelig Maade, at ingen kunde forstaa hvad hun mente. Om Morgenen lærtes Sara paa og blev ført til sin Væde ved Jidstedet; hendes Frosost blev sat i hendes Haand, og ofte maatte Haanden føres op til Munden. Den Ustensen ledtes den arme halvfjantede Sara tilbage til sin Seng, og hun var saaledes fuldstændig hjælpeløs og beroende af dem, som omgav hende. En Kvinde, Fru R., som om Svadagene pleiede at besøge Pottighuset, for at løse og bede med Kvindeerne der, tiltalade ofte Sara og pleiede ved sin Værgang at række hende sin Haand, Sara tænkte altid venlig, men gav hende aldrig noget fortaoelig Soar.

En Dag, da Fru R. som sædvanlig havde læst nogle Ord af Bibelen og begyndte at tale om Jesu Hærlighed til arme Søndere og derved kom til at se hen til den Klaf, hvor Sara sad, overraskedes hun ved at mærke, at det staffels Bæjens Vil stadig og med meget Kloor var fæstet paa hende, og at store Tøarer trillede ned ad hendes indfaldne Rinder.

En Stræde af Hælfærdighedens Sol var travgt ind i denne mørke Strel. En Kæft fra det Hæte havde sagt: „Horder Dø!“ Da der blev Opt. Nogle Stillelle senere var disse taarsfulde Stille vendte opod i alvorlig Væn, og de svage Stræder faldede. Det var et græbende Søn, og alle de Tilstedeværende rystes derved. Guds Hærværelse fælltes, Englene i Himlen fræbedes over den angersfulde Synderinde, og der blev Glæde og Tak ogsaa hærvede til ham, for hvem ingenting er umulig. Hærd Fru R. gif bort, gif hun hen til Sara og spurgte:

„Sara, elsker du Jesus?“

Atter faldtes den Samles Fine med Tøarer og da Fru R. tilfagde:

„Jesus elsker dig, Sara, Jesus beder for dig!“ faldede hun atter sine Hænder, saa opod og svarede tydelig og med Værme: „Jeg tror det!“

Den Døes Fren var opladt, den Stummes Tunge var løst, den formørkede Forstand var opløst. Den som er det evige Liv, havde lærdt et nyt Liv i hendes Hjerte, hun var bleven et nyt aandeligt levende Menneske.

Hun nogle Waaneder endnu havde hun at leve berende. Vige til hendes sidste Stund havde det dørebare Jesu Navn samme Virkning paa hende, at opløse hendes Ansigt med det glædeligste Smil og at løse hendes Tunge til en tydelig Tale om ham, skjønt hun i alt andet var den samme som før.

O, at vi saa lidet trod Guds Røgt

WEDDING STATIONERY
 Printed or Engraved
 See my samples and get my prices
FRANK M. WALLER, Printer
 Cor. 12th & Pacific Ave.
 Main 145 Tacoma

og Vilighed til at hjælpe. Ser du, som lærer dette, besyngning for nogen eller nogles Sjæle og ser ikke, hvorledes de skulde reddes; du ved ikke, hvorledes Stenbjertter skulde blive bløde, og træffe, stille Wænder blive enfoldige som Børn. Se, jeg er Herren, er Gud over alt Hæd; skulde være noget underligt for mig?“ siger Herren. Maatte Staffels Saras Historie kunde blive dig en Hælp til ikke længere at tvile om Guds Røgt og Bille til at hjælpe og gjøre, ja, langt over, hvad vi kunde bede eller tænke.

A. J.

Den sidste Nøde.

En Bønde var paa en Markedsdag kommen til Staden, og gaaet ind i et Værtshus for at spise Ribdog. Et talrigt Selskab sad allerede omkring Bordet, og man tog unden af Opsatte Steerne i Hænderne. Men var Bønde tog sin Que af faldede Hænderne, bilet sit Svær og fremvæde stille for sig selv sin Værdhæn. Et letindigt, tungt Menneske saa med et spodst Smil paa ham og sagde strakt: „Det er jo dog en alder gammel Nøde. Er da alle saa fromme hos Eder?“ „Af nei.“ svarede Bønden, „bag i min Gaard er et lidet Værdshus, hvori der bor Lo, som flubrer og smalle graadigt løb paa, hvad man sætter for dem, uden at tænke paa ham, fra hvem de gode Gaver kommer. Disse Lo er efter den sidste Nøde.“

Landsmand! Se her!

Om nogen sælger en billig 20 Acres Jarm, 7 Acres under Pløgen, 10 Acres gammel Slæding, alt Odet, 93 Frugttræer, 30 Slags smaa Frugt med, Gårdenhus 26—26; Barn 46—46, Rodhus 10—12; Gæstehuse 10—16—1000. Hærberrntree plantet, 4 Hæj, 3 Hæjger, 2 Hæjter, 3 Hæjger og Hæj, alt som det kloor for \$2800 om Gæddelen her straks. Salvparten kontant. Bære fire Mil fra By og Frugtkammer og 10 Mil fra norst Kirke.

40 Acres, 20 Slæding, god Veligheden. Pris 1,600 Salvparten kontant. Resten paa Tid, 4 Mil fra By, 2 Mil fra norst Kirke.

H. B. Salvorien, Custer, W. S.